

Sygn. akt II KO 17/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie H. M.,

w sprawie zażalenia na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej W. z dnia 18 września 2020 r., sygn. akt PR 1 Ds. (...)

o odmowie wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 kwietnia 2021 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

zawartego w postanowieniu z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt II Kp (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi

Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 lutego 2021 r. Sad Rejonowy w W. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., o przekazanie do rozpoznania sprawy z zażalenia H. M. na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie PR 1 Ds. (...), innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że postępowanie w przedmiotowej sprawie dotyczy zarzutów sformułowanych przez H. M. pod adresem sędziego Sądu Rejonowego w W. – E. O., która miała dopuścić się przekroczenia uprawnień oraz poświadczyć nieprawdę. Nadto wskazano, że H.M.

w zażaleniu na powołane wyżej postanowienie wyraziła obawy o bezstronne rozpoznanie jej sprawy przez miejscowo właściwy Sąd.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w W. jest zasadny.

W przedmiotowej sprawie ziściły się bowiem przesłanki, które w myśl zasady *nemo iudex idoneus in propria causa*, uzasadniają skorzystanie z art. 37 k.p.k. Zmiana właściwości sądu, o której mowa w tym przepisie, ma służyć wyeliminowaniu potencjalnego zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości związanego z faktem rozpoznania sprawy przez sąd właściwy. Zagrożenie to może wiązać się m.in. z wystąpieniem okoliczności, które w realiach konkretnej sprawy, mogą wywoływać w odbiorze opinii publicznej wątpliwości co do możliwości bezstronnego i obiektywnego rozpoznania sprawy przez ten sąd. W grę wchodzić mogą także okoliczności rzutujące na swobodę orzekania sądu.

Jak podniesiono we wniosku przed Sądem Rejonowym w W. zawisła sprawa z zażalenia H. M. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie, w której wymieniona zarzuciła sędziemu tego Sądu – E. O. – która postanowieniem z 17 lipca 2020 r, w sprawie o sygn. akt VIII P (...) odrzuciła wniosek ww. o ustanowienie adwokata z urzędu, iż poświadczyła ona nieprawdę oraz przekroczyła uprawnienia, tj. popełnienie czynu z art. 231 § 1 k.k. w zb z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przedmiotem rozpoznania w sprawie, w której wystąpiono z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. ma być zatem kwestia odpowiedzialności karnej sędzi, która w tym Sądzie pełni służbę, przy czym zarzucany czyn związany jest z czynnościami procesowymi, jakie sędzia wykonywała w sprawie. Okoliczność ta prowadzi do wniosku, że niezależnie od tego, czy kwestia wspomnianej odpowiedzialności będzie rozważana w płaszczyźnie formalnej, czy merytorycznej, dla zapewnienia obiektywizmu w zewnętrznym odbiorze postępowania w tym przedmiocie, powinno ono być prowadzone przed sądem innym, aniżeli sąd, w którym sędzia E.O. pełni służbę.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał, że rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w W. uwzględni nie tylko wskazany wcześniej aspekt wykluczenia

wszelkich podejrzeń co do bezstronnego rozstrzygnięcia sprawy, ale także aspekt ekonomiki procesowej, związany z odległością pomiędzy miejscem zamieszkania stron, a siedzibą tego Sądu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji postanowienia